

Når solen ganger til hvile

Når solen ganger til hvile,
og dagens syssel er endt,
når himmelens stjerner smile,
og nattens måne er tændt,
når stilhed breder sig over
den larmfuldt forvirrede jord,
når hele naturen sover,
indhyllet i nattens flor, -

- da bliver også mit indre
forunderlig fredeliggjort,
da synes sorgerne mindre,
skønt savnet er lige stort.
Mens tanke til tanke kædes
- jeg lukker mit øjenpar -
forglemmende, hvor jeg stedes,
erindrer jeg kun, hvor jeg var.

Jeg drømmer mig da tilbage
til fortidens gyldne land
og lader min tanke drage
så vidt over fjeld, over strand.
Jeg her til hjemmet er bundet,
men tanken flyver så let,
den standser, thi den har fundet
sin kære, sin elskede plet.

Den plet er ikke her neden,
her bruser så stormfuldt et hav,
her røver synden mig freden,
i kamp jeg går til min grav.
Hos dig, min Jesus kære,
mig vinker så sikker en havn.
O, måtte min længsel bære
mig hen i din kærligheds favn!

Men længsel har ingen vinge,
ej kræfter til himmelflugt,
og dog skal støv sig opsvinge
og smage Guds haves frugt.
Den sag er verden en gåde,
men hjertet en skat så stor,
og vingen er idel nåde,
os skænket i troens ord.

Tekst: Valdemar Thisted 1815-1887

Melodi: Sofie Dedekam 1820-1894